Kære Venner. Hvor er det dog dejligt at se jer.

Aldrig før har vi været så mange til et årsmøde i Enhedslisten. Aldrig før har vi været så mange medlemmer. Aldrig før har så mange mennesker vist os deres tillid.

Jeg tror, vi oplever det alle sammen. Når folk får øje på vores badge, hvor der står: "Jeg støtter lærerne". Når vi sætter et Ø på profilbilledet på facebook. Når vi går på gaden for de mennesker, der står til at falde ud af dagpengesystemet. Vi bliver mødt af smil, af varme og af tillid.

Kan I huske Rune Lund? Han sad i Folketinget fra 2005 til 2007. Og i 2006 der holdt vi årsmøde i Den Grå Hal på Christiania. Rune Lund han holdt en tale, hvor han sagde, at vi skulle turde stile højere. Vi skulle ikke længere være et parti, der altid lå og boksede med spærregrænsen. Han sagde: Vores mål her og nu skal være at få 10.000 medlemmer og 10 procent af stemmerne.

Rune Lund han er en rigtig sød fyr. Men for nu at være ærlig: Vi var mange, der syntes, at den tale var lidt pinlig.

Det var dengang, hvor der godt kunne blive lidt stille i lokalet, hvis man fortalte, at man var medlem af Enhedslisten. Dengang hvor mange lige skulle tage sig lidt ekstra sammen, før man gik ned for at dele flyers ud foran den lokale Brugs.

Sådan er det ikke mere. I dag er der mere end ti procent af danskerne, der siger, at de vil sætte kryds ved liste Ø. Og vi er over 9.600 medlemmer.

Den politiske situation, vi står i, er temmelig deprimerende. For nu at sige det, som det er. Men den opbakning, vi møder, den varme, vi møder, den tillid, vi møder, giver håb og mod og styrke.

Jeg tror, der er mange mennesker, der tænker, at politik det mest er noget, der foregår i fjernsynet. Men kære venner. I er Enhedslistens ambassadører. Det er jer, der tager diskussionerne på arbejdspladsen, på nettet, til familiefesten, med vennerne og naboerne. Det er jer, der står på gader og stræder. Selvfølgelig er det

også vigtigt, hvad der foregår på Christiansborg. Men uden jer, var der intet Enhedslisten.

Lad os male det kommunale Danmarkskort rød og grønt
Den voksende tillid til Enhedslisten, den viser sig også lokalt. Og selvom jeg er fynbo, så er jeg nu alligevel godt tilfreds med at bo i en by, hvor hver femte af os, der bor her, vil sætte kryds ved Enhedslisten til kommunalvalget.

Jeg ved, at I er i fuld gang med valgkampen derude. Både til regionsvalget og kommunalvalget. Og i flere kommuner end nogensinde før er vi klar til at tage kampen op for at udvikle velfærden, styrke demokratiet, for at få miljøet og økologien på dagsordenen. Vi stiller op mod nord i Frederikshavn, mod syd i Guldborgsund, mod øst på Bornholm og mod vest i Esbjerg.

I mange kommuner står vi til at få et rent rødt flertal. Det giver os muligheden for – sammen med vores lokale venner i SF og Socialdemokraterne – at vise, at der er et alternativ til den kurs, der føres på Christiansborg.

Sammen med de lokale SF'ere og socialdemokrater kan vi prioritere at gøre en særlig indsats, for dem, der står til at blive smidt ud af deres boliger. Vi skal ud at banke på døren, før det er for sent.

Sammen kan vi skabe exitprogrammer, så de unge, der er på vej ud i kriminalitet, får en mulighed for at blive en del af et fællesskab, der vil dem noget godt.

Vi kan vise, hvad solidaritet er, ved at give et ekstra løft til de dagsinstitutioner, hvor far og mor ikke vælter sig i overskud.

Vi kan vise, hvad demokrati er, ved at give medarbejderne langt større indflydelse på deres arbejde.

Og jo flere repræsentanter Enhedslisten får i landets kommuner, jo bedre bliver vores mulighed for at lægge pres på Kommunernes Landsforening. Det er mere end på tide, at den biks bliver borgernes talerør ind i Finansministeriet. Frem for at være Finansministeriets forlængede arm ud i kommunerne.

Kære venner. Lad november blive den måned, hvor vi maler det kommunale Danmarkskort både grønt og rødt.

En bittersød glæde
Vi har grund til at være både stolte, ydmyge og glade over den tillid og den støtte, som vi oplever. Men hånden på hjertet: Det er jo samtidig en bittersød glæde.

For når Enhedslisten for flere og flere fremstår som det eneste ærlige og troværdige alternativ, så er det i høj grad på grund af det svigt, som de oplever fra de partier, der sidder i regeringen.

Forleden dag mødte jeg en kvinde, der sagde: "Jeg er så glad for, at I i det mindste kan tale lidt fornuft i TV og i folketingssalen. Men jeg er lige ved at give op. Jeg føler mig så magtesløs."

Den følelse kender jeg godt.

Vi har at gøre med en regering, som sagde, den ville bekæmpe uligheden, men som med kirurgisk præcision har formået at tage fra dem, der har mindst. Senest har de skåret på de studerende og de arbejdsløse, for at vi andre kan få billigere hindbærbrus, cola og citronvand. Da jeg skrev det på facebook første gang, troede folk, det var en joke.

Vi har at gøre med en regering, som sagde, at den ville vælge velfærd, men som torsdag aften kom ud af finansministeriet – storsmilende, hånd i hånd med Lars Løkke, Anders Samuelsen og Lars Barfod – og fortalte, at de vil tage 4 milliarder kroner fra vores vuggestuer og hospitaler, for at give de store virksomheder skattelettelser.

Og vi har at gøre med en regering, der brugte flotte ord om tillid til de offentligt ansatte. Da jeg i går deltog i lærernes demonstration på Slotspladsen foran Christiansborg, var budskabet ikke til at misforstå: Den tillid regeringen talte om, er erstattet af en gennemsyrende mistillid. Det har hver eneste lærer i det her land nu mærket på deres egen krop.

Følelsen af svigt er berettiget. Den regering, vi har, er ikke den regering, vi stemte på.

Modstand frem for medløb

Jeg tror rent faktisk, de undrer sig i regeringstoppen. Jeg tror, de vandrer rundt på gulvene i deres ministerkontorer, river sig i håret og tænker: Jamen, hvorfor bliver de pokkers danskere ved med at sige, at de hellere vil have Lars Løkke, når vi fører præcis den samme politik som den, han står for?

Regeringstoppens selvmordskurs har ikke bare dybt alvorlige konsekvenser for de mennesker, den går ud over her og nu. Kursen er også ved at udslette både Socialdemokraterne og SF, mens partierne på højrefløjen går frem.

Og helt ærligt: Det kan da ikke undre nogen, at Lars Løkke klarer sig godt i målingerne. For højrefløjen får jo absolut intet modspil fra den regering, der kalder sig socialdemokratisk. Tværtimod får den medløb.

Det er medløb, når regeringen synger med på højrefløjens sang om, at der ikke er råd til velfærd.

Det er medløb, når regeringen forklarer angrebene på dem, der har mindst, med, at det er nødvendig politik.

Det er medløb, når regeringens politikere efteraber Joachim B Olsens nedværdigende mistænkeliggørelse af de arbejdsløse.

Hvorfor efterabe højrefløjens politik? Det er venstrefløjen og arbejderbevægelsen, der gennem mere end hundrede år har skabt et af verdens mest trygge, retfærdige og frie samfund. Et samfund, der ikke bare har en høj grad af lighed, men som også er blevet et af de samfund i verden med højest effektivitet og lavest arbejdsløshed. Hvorfor? Fordi solidaritet skaber stærke samfund. Fordi fællesskab fungerer.

Højrefløjens ideologiske og abstrakte ideer om de frie markedskræfter har til gengæld fejlet overalt. Deres ideologi bærer hovedansvaret for den krise vi står

midt i. Hovedansvaret for den krise der har sendt millioner af mennesker ud i arbejdsløshed på verdensplan.

Ja, vi er udfordret af globaliseringen, som den ser ud i dag. Men højrefløjens svar er en konkurrence om, hvem der kan have de allerlaveste skatter og lønninger. En konkurrence, hvor selv vinderen er taber.

Lad os i stedet gøre konkurrencen til et samarbejde. Et samarbejde med vores kollegaer og medborgere i andre lande. Lad os arbejde for en international mindstesats for selskabsskat. Og lad os nu komme i gang med at få gennemført en fælles skat på finansielle transaktioner. Det er på høje tid, at bankerne kommer til lommerne.

Helle Thorning, du skal ikke skamme dig over den historie, som arbejderbevægelsen står for. Du skal ikke skamme dig over de sejre, som arbejderbevægelsen har vundet.

Venstre og deres usolidariske politik skal ikke have medløb. Den skal have modstand. Borgerne i det her land fortjener konstruktive svar på, hvordan vi fører arbejderbevægelsens stolte arv videre. Hvordan fremtidens solidariske samfund skal se ud. Af hensyn til vores børn, vores børnebørn og vores klode.

Dansk Folkeparti er mere af det samme
Som jeg sagde før, så er der mange, der er kommet til Enhedslisten. Men det er ikke kun Enhedslisten, de utilfredse danskere retter blikket mod. Der er også et andet parti, der går markant frem i målingerne. Et parti hvis nye formand – prins Kristian, har Pia Kjærsgaard vist kaldt ham - arbejder hårdt på at fremstå som et midtersøgende, socialt alternativ til regeringens politik.

Til alle de arbejdsløse, der nu står til at falde ud af dagpengesystemet, vil jeg sige: Husk Kristian Thulesen Dahl.

For det var Kristian Thulesen Dahl, der foreslog Lars Løkke at halvere dagpengeperioden. Var det ikke for Dansk Folkeparti, ville dagpengeforringelserne aldrig være blevet til virkelighed. De byttede efterløn og dagpengeperiode for et par

grænsebomme. Hvis Kristian Thulesen Dahl var købmand, så ville han være en meget fattig mand. For Kristian og Pia lavede det, der måske kan betegnes som Danmarks dårligste byttehandel. Nu er han imidlertid politiker. Og derfor er det desværre ikke bare ham selv, hans dårlige handler går ud over, men en hel masse mennesker, der har været så uheldige at få en fyreseddel.

Og til alle de unge arbejdsløse kontanthjælpsmodtagere, der nu skal leve for godt 5.000 kroner før skat. Og til de studerende, der får mindre at leve for på grund af SU-nedskæringerne, vil jeg sige: Husk på Kristian Thulesen Dahl. For han lagde stemmer til at gøre jer fattigere. Selvom han og Dansk Folkeparti som forligspart kunne have sagt nej. Et nej havde betydet, at forringelserne blev blokeret.

Og til alle jer andre: Husk ham. Gennem ti lange år under VKO kom han ivrigt springende, hver eneste gang Anders Fogh eller Lars Løkke fik lyst til at dele skattelettelser ud til de mest velhavende.

Dansk Folkeparti er lige så ansvarlig for angrebene på de studerende, på de arbejdsløse og på velfærden, som regeringen er.

Dansk Folkeparti siger, de vil velfærdssamfundet. Men resultatet af deres politik har været færre pædagoger på stuerne, færre besøg fra hjemmehjælperen og flere patienter på gangene.

Dansk Folkeparti er ikke et socialt alternativ. De er mere af det samme.

Lærerne har vist vilje og mod

Så desværre står Enhedslisten alene på Christiansborg. Men heldigvis står vi ikke alene blandt danskerne.

I de seneste par uger har vi set solidaritet i vores gader og stræder. Vi har set vilje og mod til at slås for vores velfærd, til at slås for rimelige vilkår for lønmodtagerne her i landet. Vi har set en styrke, som jeg tror har overrasket de fleste. Også regeringstoppen.

Jeg taler naturligvis om de titusindvis af lærere som Bjarne Corydon og Ziegler har lockoutet. De tusindvis af lærere som regeringen i går besluttede at tryne.

Lige nu bliver der stemt om regeringsindgrebet inde i folketinget. Jeg vil gerne citere lærernes formand Anders Bondo: "Det regeringen har gang i er ikke et indgreb. Det er et overgreb."

Under valgkampen sagde Vestager: "Vi tror. Også på lærerne". Hun sagde: "Vi har tillid til de lærere, der underviser vores børn". Hvor er den tillid blevet af? Jeg vil gerne, ganske gratis, tilbyde de Radikale et nyt valgslogan. Det kunne for eksempel være: "Vi er da ligeglade. Også med lærerne". For "sådan er det jo".

Kan vores skole blive bedre? Selvfølgelig kan den det. For mange børn forlader vores fælles skole stort set uden at kunne læse, skrive og regne. De børn kan ikke klare en ungdomsuddannelse. De børn kommer ikke til at kunne læse godnathistorie for deres egne børn. De børn smider kuverterne fra kommunen, fra banken, fra SKAT i skraldespanden, fordi brevene minder dem om, at de alligevel ikke kan finde meningen i de ord og tal, der står på papiret.

Skal vi gøre alt hvad vi kan, for at hjælpe de børn bedre på vej? Selvfølgelig.

Lad os få færre elever i klasserne, så der bliver mere tid til den enkelte elev. Lad os styrke efteruddannelsen af lærerne. Lad os give bedre muligheder for, at skole kan være andet end at sidde på en stol i et klasselokale og se på en tavle. Og lad os frigive tusindvis af lærertimer ved at afskaffe de tåbelige nationale test og standardiserede elevplaner.

Der er meget, vi kan gøre. Der er meget vi skal gøre. Men at tro, skolen bliver bedre af, at presse én model ned over hovedet på alle og at forringe lærernes forberedelsestid … helt ærligt. Jeg tror ikke engang, at regeringen selv tror på det.

Bjarne Corydon, du taler om modernisering. Det er ikke moderne at tromle sin vilje igennem. Det er ikke moderne at fratage medarbejderne deres indflydelse. Kæft, trit

og retning er hamrende gammeldags. Og den smædekampagne mod vores fælles skole, som KL og regeringen har igangsat, er direkte uforskammet.

En af de lærere jeg talte med til demonstrationen i går, hun sagde: "Det handler jo ikke om mig. Jeg skal nok klare mig. Men jeg er så bekymret for den skole jeg elsker. Og hun sagde: Og vi ved jo godt, at det bliver politibetjentenes og socialrådgivernes tur næste gang."

Den kvinde udtrykte meget præcist, hvad der er på spil. Lærerne har ikke bare kæmpet for vores fælles skole. Det der foregår, er en kamp om vores fælles velfærd.

Og man skal selvfølgelig passe på med, at udtale sig på vegne af alle medlemmer af et parti. Ikke mindst når partiet er Enhedslisten. Men i det her tilfælde tror jeg, at jeg har rygdækning. På vegne af hele Enhedslisten vil jeg gerne sige tusind tak til alle de lærere, faglærere, AMU-lærere, sproglærere og andre undervisere, som lige nu slås for os alle sammen. Vi ved, at det har været hårdt. Vi ved, at det ér hårdt. Vi ved, det bliver svært at komme i skole igen på mandag. Vi støtter jer. Og vi glemmer jer ikke. Tak for alt det I gør.

Besøg fra Viborg

Den solidaritet, lærerne har vist, den bliver der brug for mere af i den kommende tid. Forleden havde jeg besøg inde på Christiansborg af Gudrun og Birthe og Inge og Jakob og Jørgen og Bente og Michael og et par stykker til. De var kommet hele vejen fra Viborg i bus. De fleste af dem står til at falde ud af dagpengesystemet nu her.

En sagde: "Jeg kan ikke få kontanthjælp, for jeg har et lille hus. Men der er jo ingen, der vil købe det".

En anden sagde: "Når jeg får afslag, siger arbejdsgiverne, at jeg har en vanskelig alder".

Og så var der en der sagde: "Jeg har arbejdet hele mit liv og gjort alt det, man skal. Da alt det her startede, var der intet, jeg hellere ville, end at finde et job. Men nu har jeg efterhånden givet op. Jeg vil bare gerne have lov til at være i fred."

Og lige præcis den sætning, den følelse "jeg vil bare gerne have lov til, at være i fred", den er måske i virkeligheden den største katastrofe. Mennesker bliver skubbet ud af fællesskabet. Giver op.

Det kan vi som samfund ikke være bekendt.

Vi kan ikke være bekendt, at der ikke gøres langt mere for at skabe nye arbejdspladser. Problemet med de reformer, som regeringen gennemfører med højrefløjen, er ikke bare det åbenlyse: Nemlig at de er så asociale, at selv Claus Hjort løfter på hatten fuld af beundring. Reformerne er også hamrende ineffektive.

Regeringen har som sagt besluttet at bruge 4 milliarder kroner, på skattelettelser til virksomheder, der i forvejen har rekordstore overskud. Selv når Finansministeriet regner så kreativt, som de overhovedet kan, så giver det kun 600 arbejdspladser til næste år. 600 arbejdspladser for fire milliarder kroner!

Vi deler ambitionen om at skabe nye arbejdspladser. Men regeringens ambitionsniveau er simpelthen for lavt.

Vær ambitiøs, Helle Thorning
Lad os skabe arbejdspladser ved at være ambitiøse på vores samfunds vegne i stedet for på aktionærernes.

Det kan vi gøre ved at give kommunerne lov til at bruge de penge, som de har, på at renovere vores skoler, vores plejehjem, vores børnehaver.

Ved at turde tænke grønt slår vi flere fluer med et smæk. Vi skaber arbejdspladser. Vi passer bedre på vores klima. Og pengene kommer hurtigt hjem igen gennem mærkbare besparelser på el- og varmeregningen.

Regeringens planer om at elektrificere jernbanen er gode. Men lad os gøre det hurtigere for alle at køre i tog. Ikke bare dem, der bor i de store byer.

Frem for at give boligejerne tilskud til at bygge nye køkkener og carporte, så lad os give målrettede tilskud til at både ejere og lejere kan få isoleret deres huse, sætte nye vinduer i, smække solceller på tagene.

Den slags initiativer vil skabe tusindvis af arbejdspladser i det private. Her og nu. Og hvis vi tør stille krav til de virksomheder, vi samarbejder med, om, at de naturligvis skal tage lærlinge ind, så kan det samtidig skabe tusindvis af lærepladser.

For os er målet, at alles ressourcer kommer i brug. At der er arbejde til alle der kan. Også til dem, der har været udsat for en arbejdsulykke eller er gået ned med stress og derfor ikke kan levere 100 procent.

Kære Helle Thorning: Hvor er dine ambitioner? I Enhedslisten stiler vi højt. Ingen borger i det her land skal efterlades med en følelse af, at de lige så godt kan give op.

Den offentlige sektor er med til at skabe et velfungerende samfund

I disse tider, hvor Liberal Alliances principprogram stort set er blevet mainstream inde på min arbejdsplads, ved jeg godt, det næsten er forbudt at sige det, men jeg siger det nu alligevel. Vi har ikke kun brug for flere private job. Vi har også brug for flere offentlige arbejdspladser.

I de seneste år er der nedlagt mere end 30.000 stillinger på vores sygehuse, i vores børnehaver og på vores plejehjem. Jeg hørte forleden om en ung sygeplejerske, der var rejst til Norge for at finde arbejde. Hun var oprigtigt overrasket. Hun var helt paf. For i Norge løber sygeplejerskerne ikke rundt på gangene. De går.

Hold nu op med hele tiden at fortælle, at den offentlige sektor er en byrde. Vores velfærdssamfund er årsagen til, at vi er så velfungerende et land, som vi er. De

nordiske lande – hvor både skatteniveau og lønniveau er højt – er de lande, der har klaret sig bedst gennem krisen.

Det skal ikke være hverdag, at sygeplejerskerne løber på gangene. Det er på tide, vi indfører et stop for fyringer i det offentlige. Og at regeringen lægger en plan for, hvordan vi kan få genoprettet og udviklet den velfærd, som de talte så meget om, før de fik udleveret nøglerne til ministerkontorerne.

Dagpengeproblemet skal løses - uret tikker
Men Gudrun, Birthe, Inge og Jakob og alle de andre, jeg havde besøg af fra Viborg, de har ikke bare brug for, at vi skaber flere arbejdspladser. Det er også pinedød nødvendigt, at dagpengeproblemet bliver løst. At skabe flere job og sikre ordentlige vilkår for de ledige i den periode, hvor der intet arbejde er at få, det er ikke et "enten eller".

Da forringelserne af dagpengesystemet blev gennemført, sagde Vestager, Lars Løkke og Thulesen Dahl, at når folk først mistede deres penge, så skulle de nok blive kreative og finde sig et arbejde. Og kan I huske hvad Corydon sagde? "Akutpakkerne er en fuldt og dækkende løsning".

Virkeligheden er den, at 12 til 14.000 danskere. 12 til 14.000 danskere risikerer at stå uden nogen som helst indkomst efter 1. juli. Fordi de mister deres dagpenge, og fordi de ikke kan få kontanthjælp.

Ved finanslovsforhandlingerne lykkedes det Enhedslisten at sikre de ledige et pusterum på et halvt år, hvor ingen arbejdsløse ville miste hele deres forsørgelse. Men som sagt: 1. juli risikerer 12 til 14.000 danskere at stå med nul kroner at leve for. Ikke fordi de ikke vil arbejde. Men fordi der ikke er arbejdspladser nok.

Det kan simpelthen ikke passe, at en socialdemokratisk ledet regering har råd til at give selskabsskattelettelser for fire milliarder kroner. Men ikke har råd til at redde de mennesker, der står til at falde ud af dagpengesystemet.

Det bør være en bunden opgave at løse det her problem. I de kommende to måneder er det Enhedslistens hovedopgave at forsøge at råbe regeringen op. Og

fra det her årsmøde skyder vi for alvor kampagnen i gang. Der er trykt flyers og plakater, som I kan tage med hjem. Der er annoncer på vej i aviserne.

Og igen: Det kan godt være, vi er alene på Christiansborg, men vi er ikke alene uden for murene. HK har startet en storstilet kampagne – jeg vil opfordre alle til at skrive under på deres underskriftsindsamling.

Og jeg ved, at langt de fleste menige socialdemokrater og SF'ere er enige med os i, at dagpengeforringelserne er en katastrofe. Kære venner i SF og Socialdemokraterne. Det er nu, det gælder. Det er nu, I skal have fat i nakken på jeres partitoppe.

Og til Helle Thorning og Bjarne Corydon. Tiden er ved at løbe ud for de arbejdsløse. Uret tikker. Og hvis ikke I handler og afbøder den katastrofe, der venter tusindvis af danske familier efter 1. juli, så tror jeg også, at tiden løber ud for jeres regering.

Fællesskabet er stærkere

Før jeg slutter af, vil jeg sige til jer, at jeg er stolt af at være medlem af et parti, hvor vi tør diskutere politik. Og selvom det går godt for Enhedslisten, så står vi i en svær situation. Jeg er glad for, at vi kan tage de diskussioner, der er foran os, på en saglig og konstruktiv måde.

Jeg glæder mig til, at vi skal lave dagpengekampagne sammen. Jeg glæder mig til, at vi sammen skal knokle for repræsentation i regioner og kommuner.

Jeg nævnte tidligere den kvinde, der sagde til mig, at hun var så glad for, at vi var der, men at hun var lige ved at give op. Jeg tror, at vi alle sammen kender den følelse. Jeg tror, vi alle sammen kender oplevelsen af, at magtesløsheden er lige ved at tage over.

Men jeg vil sige til alle jer derude, der – ligesom os i Enhedslisten – insisterer på et solidarisk samfund, hvor hvert eneste menneske behandles med respekt. At selv om magtesløsheden er stærk, så er der noget, der er stærkere.

Troen på et samfund, hvor beslutningerne ikke bliver truffet på direktionsgange af mænd i jakkesæt, som ingen har stemt på, men hvor vi træffer beslutningerne i fællesskab.

Troen på et samfund, hvor alle får en chance.

Troen på et samfund, hvor vi respekterer den jord vi bor på – og overlader en klode og et samfund til vores børn og til vores børnebørn, som vi kan være bekendt.

Rigtig godt årsmøde.